

ORĘDOWNIK URZĘDOWY

powiatów Krotoszyńskiego i Pleszewskiego

Przed-
płat:
(za egz.
nieob-
wiązo-
we) na
miesiąc
luty
1,00 zł.

Cena
ogłoszeń
miejscow.
za wiersz
mili-
metry
(1-lin.)
lub jego
miejscze
6 groszy

wychodzi w środy i soboty

ADMINISTRACJA; ZAKŁAD GRAFICZNY — KOŹMIN, UL. PLESZEWSKA 1 — TELEFON 84

REDAKCJA DZIAŁU URZĘDOWEGO — STAROSTWO W KROTOSZYNIE — TELEFON 60

Zmiany w składzie członków obwodowych komisji wyborczych.

W składzie członków obwodowych komisji wyborczych zaszły następujące zmiany:

Obwód 20 w Konarzewie — w miejsce członka Piotra Jarocińskiego zamianował członkiem emerytowanego nauczyciela Wincentego Linetteja w Konarzewie.

Obwód 6 w Krotoszynie — w miejsce członka Piotra Gwizdka wybrała Rada Miejska w Krotoszynie kupca Józefa Piszczyglowę w Krotoszynie.

Podając powyższe do wiadomości polecam uskutecznić odpowiednie zmiany we wszystkich wykazach i obwieszczeniach zainteresowanych gmin.

Krotoszyn, dnia 22 lutego 1928 r.

p. o. Starosty: Skalski.

— L. dz. 1694/28 —

Zwalczanie szkodliwych owadów leśnych.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24-go czerwca 1927 r. o zagospodarowaniu lasów, nie stanowiących własności Państwa (Dz. Ust. Nr. 57, poz. 504) nakłada na właścicieli lasów obowiązek zgłaszania władzom ochrony lasów o gromadnym pojawieniu się szkodliwych owadów leśnych.

Dotychczas, mimo stwierdzenia w niektórych lasach prywatnych obecności barczatki (przędki) sosnowej (*Dendrolinus pini*) oraz trądu (borecznika) sosnowego (*Lophyrus pini*), nie wszyscy właściciele lasów zastosowali się do postanowień art. 18, pow. rozporządzenia.

Wobec powyższego polecam właścicielom lasów niezwłoczne zawiadomienie władz ochrony lasów o wystąpieniu względnie o rozmiarach zniszczenia lasu przez gromadne wystąpienie szkodliwych owadów leśnych, (poza sówką, chojnowką, która przestała żerować), celem wskazania środków ochronnych, mających zapobiedz dalszemu ich rozmnażaniu się.

Jednocześnie zwracam uwagę na art. 47, powyższego rozporządzenia, że winni niezawiadomienia o gromadnym pojawieniu się szkodliwych owadów leśnych będą karani grzywną do 200 złotych.

Krotoszyn, dnia 10 lutego 1928 r.

Pleszew, p. o. Starosty: Skalski.

Starosta: Dr. Wieczorek.

— L. dz. 1266/28 —

Wysiedlenie z 50 km. pasa granicznego.

Aksętego Senkowa ze Zaluza pow. Borszczów wysiedlono z 30 km. pasa granicznego na przeciąg 1 roku.

Krotoszyn, dnia 13 lutego 1928 r.

Pleszew, p. o. Starosty: Skalski.

Starosta: Dr. Wieczorek.

— L. dz. 766/28. —

Wysiedlenie z 30 km. pasa granicznego.

Następujące osoby zostały wysiedlone z 30 km. pasa granicznego na przeciąg jednego roku:

- 1) Mikołaj Paluk ze Słobodki powiat borszczowski
- 2) Czubej Dmytro ze Zalesia powiat borszczowski
- 3) Wolf Hechtenthal ze Skąły powiat borszczowski
- 4) Lipa Kohn z Wierzbówki powiat borszczowski na przeciąg dwu lat;
- 5) Karol Zabawski ze wsi Wygielów powiatu wieluńskiego.

Krotoszyn, dnia 21 lutego 1928 r.

Pleszew, p. o. Starosty: Skalski.

Starosta: Dr. Wieczorek.

— L. dz. 852/28 —

Wiosenna sprzedaż drzew owocowych.

Podając interesowanym do wiadomości, iż Powiatowa Szkółka drzew w Pleszewie będzie sprzedawała wiosną roku bieżącego dobrze wypielegnowane drzewka owocowe, po cenie przystępnej i za natychmiastową zapłatą:

- grusze półpienne i karłowe
- jabłonie półpienne i karłowe
- śliwki półpienne i karłowe
- wiśnie półpienne, karłowe i wysokopienne
- aprykozy,
- czereśnie, nadające się na drogi, uzupełnienie sadów itp. od 1,50 m. do 2 m. wysokie.

Zamówienia przyjmuje Sekretarjat Wydziału Powiatowego lub ogrodnik powiatowy na miejscu.

Pleszew, dnia 18 lutego 1928 r.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego,

Dr. Wieczorek.

— L. ez. 551/28 W. P. —

Wyjazd do Niemiec.

Następujące osoby mają zamiar opuścić terytorjum Polski i wyprowadzić się do Niemiec:

- 1) Kiene Henryk z rodziną Strzydzewiec.

Pleszew, dnia 9 lutego 1928 r.

Starosta: Dr. Wieczorek.

Dotyczy: płacenia składek ogniowych za rok 1928

PP. Sołtysom i Przewodniczącym obszarów dworskich podaje się do wiadomości, że I-szą ratę składek ogniowych należy wpłacić do Powiatowej Kasy Komunalnej począwszy od 1-go do 30-go marca rb. II rata jest płatna w czasie od I. VIII, do 15. IX. br.

Pleszew, dnia 23 lutego 1928 r.

Powiatowa Kasa Komunalna

Wygąśnięcie zarazy świń.

U trzody chlewnej p. Czarneckiego Stefana na folwarku Nowy-Swiat powiat Krotoszyn zaraza (pomór) świń wygasa.

Koźminiec, dnia 18 lutego 1928 r.

(—) Jasiński, komisarz obwodowy.

Pełnomocnicy Okręgowych List kandydatów na Senatorów.

Celem ułatwienia Panom Przewodniczącym Obwodowych Komisji Wyborczych (względnie w razie przeszkody zastępcom tychże) stwierdzenia czy upoważnienie mężów zaufania do zasiadania w obwodowej Komisji Wyborczej wystawione jest przez właściwego pełnomocnika listy, podaję imiona i nazwiska pełnomocników Okręgowych List kandydatów na Senatorów w tut. okręgu zgłoszonych z prośbą o powiadomienie o tem przewodniczących Obwodowych Komisji Wyborczych swego okręgu.

Nr. listy	Nazwa	Imię i nazwisko pełnomocnika listy
7	N. P. R.	1. Pełnomocnik: Tomczak Józef Żegrze ad Poznań 2. Zastępca: Jan Szudrowicz Antonin ad Poznań
11	Monarchistyczna Organizacja Wszechstanowa (M. O. W.)	1. Pełnomocnik: Kazimierz Raszewski generał broni w st. sp. Poznań, ul. Chelmońskiego 21 2. Zastępca: Dr. Karol Droszcz Dyrektor Sądu, Poznań, Pl. Działowy nr. 10
10	Blok Mniejszości Narodowych w Polsce	1. Pełnomocnik: Karol Stephan sekretarz, Poznań, Rybaki 22 2. Zastępca: Jerzy (Georg) Hoffmann kierownik biura, Poznań, Libelta 3
2	P. P. S. Polska Partja Socjalistyczna	1. Pełnomocnik: Stanisław Turtoń ślusarz, Poznań, ul. Spokojna 1 2. Zastępca: Józef Staszak przod. ślus. Poznań, ul. Stroma 6
21	Narodowo-Państwowy Blok Pracy	1. Pełnomocnik: Ludwik Boczoń nauczyciel, Zabikowo, powiat Poznań 2. Zastępca: Jan Przybylski śl kol. Lasek ad Poznań
25	Polski Blok Katolicki „Piaśt“ i Ch. D.	1. Pełnomocnik: Józef Tylczyński kupiec, Poznań, ul. Szczanieckiej nr. 1 2. Zastępca: Józefa Michałkiewicz Poznań, ul. G. Wilda 61
24	Lista Katolicko-Narodowa	1. Pełnomocnik: Pr. Bohdan Winiarski Poznań, ul. Mielżyńskiego 26/27 2. Zastępca: Antoni Konieczny Poznań, ul. św. Marcin 65
30	Katolicka Unja Ziem Zachodnich	1. Pełnomocnik: Kazimierz Chmielewski przemysłowiec, Poznań, ul. Ratajczaka nr. 3 2. Zastępca: Wincenty Kapałczyński inżynier, Poznań, ul. Sniadeckich nr. 19

Reszta zgłoszonych list została unieważniona.

(—) Wesper.

Powyższe podajemy do wiadomości Panom Przewodniczącym Obwodowych Komisji Wyborczych.

Krotoszyn,
Pleszew, dnia 23 lutego 1928 r.

p. o. Starosty: Skalski.
Starosta: Dr. Wieczorek.

Rozdział III.

O ochronie łowiectwa.

1. O kartach łowieckich.

Art. 25. Nie wolno polować bez posiadania karty łowieckiej, wydanej przez właściwą władzę. Karta łowiecka ma zawierać oznaczenie czasu jej ważności oraz wymienione osoby uprawnionej do polowania.

Karty łowieckie wydaje się na okresy: czternastodniowy, jednoroczny i trzyletni, przyzem dwa ostatnie okresy liczy się od dnia pierwszego marca.

Art. 26. Uprawnieni do polowania winni w czasie polowania mieć kartę łowiecką przy sobie.

Art. 27. Karty łowieckie wydaje się osobom uprawnionym do polowania z tytułu posiadania obwodu łowieckiego własnego, z tytułu wzięcia polowania w dzierżawę lub też z tytułu uzyskania pisemnego zezwolenia właściciela lub dzierżawcy polowania. Czas ważności pisemnego zezwolenia należy w niem oznaczyć.

Właściciel lub dzierżawca polowania może wydać taką ilość pisemnych zezwoleń, aby na każdego posiadacza zezwolenia przypadło co najmniej pięćdziesiąt hektarów powierzchni obwodu łowieckiego.

Art. 28. Wydania karty łowieckiej należy odmówić osobom:

- 1) które nie czynią zadość warunkom potrzebnym do uzyskania pozwolenia na broń,
- 2) które w ciągu ostatnich lat dziesięciu były karane za pełnienie zbrodni lub występku pochodzącego z chęci zysku,
- 3) które w ciągu ostatnich lat pięciu były karane z mocy artykułów 77—79 rozporządzenia niniejszego.

Art. 29. Wydania karty łowieckiej można odmówić osobom, które w ciągu ostatnich lat pięciu były karane z mocy artykułów 75 i 76 rozporządzenia niniejszego.

Art. 30. Jeżeli po wydaniu karty łowieckiej wyjdą najaw okoliczności wyszczególnione w art. 28, kartę łowiecką należy unieważnić i odebrać, można zaś to uczynić, gdy wyjdą najaw okoliczności, wyszczególnione w art. 29.

Art. 31. Jeżeli dzierżawca polowania nie może otrzymać karty łowieckiej lub zostanie jej pozbawiony, umowę dzierżawną należy uznać za rozwiązaną z winy dzierżawcy.

Art. 32. Cudzoziemiec posiadający zezwolenie na pobyt w Polsce na czas nie krótszy od jednego roku może otrzymać kartę łowiecką narówni z obywatelem polskim.

Cudzoziemiec posiadający zezwolenie na pobyt w Polsce krótszy od jednego roku może otrzymać kartę łowiecką za poręczeniem obywatela polskiego, który sam posiada warunki do uzyskania takiej karty. Władzą właściwą do wydania karty łowieckiej cudzoziemcowi w tym wypadku jest władza właściwa dla poręczyciela.

Poręczyciel odpowiada majątkowo za grzywny nałożone na cudzoziemca za przekroczenia przewidziane w rozporządzeniu niniejszem.

Minister Rolnictwa może wydać kartę łowiecką cudzoziemcowi bez poręczenia obywatela polskiego.

Dla przedstawicieli państw obcych oraz członków dyplomatycznych misyj zagranicznych legitymacja, wydana przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych, zastępuje kartę łowiecką.

Postanowienia powyższe stosują się z zastrzeżeniem wzajemności.

Art. 33. Karty łowieckie wydają w starostwie tych powiatów, w których osoby ubiegające się o wydanie kart i uprawnione do polowania zamieszkują.

Karty łowieckie ważne są na obszarze całego Państwa.

Formę kart łowieckich ustali Minister Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 34. Za wydanie karty łowieckiej pobiera się, oprócz opłat stemplowych przewidzianych w przepisach obowiązujących, za kartę czternastodniową złotych dwa, za kartę roczną złotych dziesięć i za kartę trzyletnią złotych trzydzieści. Opłaty te wpływają na dochód Ministerstwa Rolnictwa.

Funkcjonariusze zarządu lasów państwowych otrzymują karty łowieckie bezpłatnie.

2. O ochronie polowania.

Art. 35. Nie wolno nikomu chodzić ze strzelbą lub innymi narzędziami do łowienia zwierzyny po cudzych gruntach jeżeli nie stanowią one obwodu łowieckiego, na którym chodzącemu służy polowanie.

Przepis powyższy nie stosuje się do tych przedstawicieli władzy państwowej, którzy w myśl przepisów obowiązujących winni być przy spełnianiu swych czynności uzbrojeni w broń palną, a przebywają w obwodzie łowieckim w charakterze urzędowym.

Art. 36. Uprawniony do polowania może zatrzymać cudzego psa myśliwskiego włączającego się w obwodzie łowieckim; w razie zatrzymania psa winien zawiadomić właściciela, jeśli zaś nie zna jego adresu, zarząd gminy, na której obszarze pies został zatrzymany.

W razie odebrania psa przez właściciela uprawniony do polowania może żądać zwrotu kosztów utrzymania psa i wynagrodzenia szkód wyrządzonych przez psa w obwodzie łowieckim.

Za psy myśliwskie uważać należy: psy legawe, gończe, charty, jamniki, foksterjery, tropowce (posokowce), płochacze (spaniele), a także inne psy używane do polowań na niedźwiedzie i na dziki.

Art. 37. Uprawniony do polowania może zabijać psy niemyśliwskie i koty włączające się w obwodzie łowieckim w odległości nie bliższej niż trzysta metrów od zabudowań gospodarskich lub trzydzieści metrów od drogi publicznej.

Art. 38. Uprawnienia przewidziane w artykułach 36 i 37 służą również właścicielowi gruntu, nieuprawnionemu do użytkowania polowania samodzielnie, na obszarze jego gruntu.

Art. 39. Psów znajdujących się przy ich właścicielach lub domownikach właścicieli nie uważa się za psy włączące się.

Art. 40. Podbieranie jaj, wybieranie piskląt i niszczenie gniazd ptaków jest wzbronione. Przepis ten nie dotyczy jaj i gniazd ptaków wymienionych w art. 50.

3. O niedozwolonych sposobach łowienia zwierząt.

Art. 41. Zabrania się łowienia zwierząt przy pomocy trutek, wnyków, samostrzałów, dołów—ostrokółów, lepu, ziarna rozmoczonego w spirytusie, żelaz, potrzasków, sideł, pułapek i innych podobnych środków.

Czyli się wyjątek co do zwierząt wymienionych w art. 50 i co do zwierząt uznanych z mocy przepisów prawa rybackiego za szkodliwe dla rybołówstwa, które to zwierzęta wolno chwycić w żelaza, potrzaski, sidła i pułapki, jak również co do łowienia zwierząt dla celów naukowych i hodowlanych, przewidzianego w ustępie trzecim art. 51.

4. O ograniczeniach polowania i o czasie ochronnym.

Art. 42. Zabrania się polować podczas nabożeństwa w niedziele i uroczyste święta w odległości mniejszej niż dwa kilometry od świątyni.

Art. 43. Nie wolno polować w odległości mniejszej niż sto metrów od cudzych zabudowań mieszkalnych, jak również na cmentarzach.

Art. 44. Nie wolno polować na przelotne ptactwo łowne na wybrzeżu morskim w pasie kilometrowej szerokości.

Art. 45. Zabrania się polować z chartami lub psami gończymi w obwodzie łowieckim mniejszym od dwu tysięcy hektarów.

Art. 46. Polowanie na łosie byki, a w województwach lwowskim i stanisławowskim na jelenie byki dopuszczalne jest jedynie w obwodach łowieckich o powierzchni co najmniej tysiąca hektarów.

Art. 47. Nie wolno polować w czasie między zachodem a wschodem słońca. Wyjątek stanowi polowanie na słonki w czasie ciągu, na głuszcze i cietrzewie w czasie łoku, na łosie i jelenie na rykowsku, na kaczki na zlotach i przelotach, oraz na dziki, wilki, lisy i wydry na czatach.

Art. 48. Zabrania się polować na żubry, bobry, kozice, świstaki, na samice i cielęta: łosia, jelenia, daniela, na sarny-kozy i kozłeta, na niedźwiedzie od niedźwiedziątek, na głuszcze-kury, bażanty-kury, bociany oraz w województwach: pomorskim, poznańskim, warszawskim, łódzkim, kieleckim, lubelskim, krakowskim, lwowskim, tarnopolskim i stanisławowskim na cietrzewie-kury.

Za cielęta: łosia, jelenia, daniela i kozłeta sarny uważa się młode zwierzęta tych gatunków w czasie do końca lutego następnego roku po ich urodzeniu.

Art. 49. Zabrania się polować w czasie niżej oznaczonym (czas ochrony) na zwierzęta następujące: łosie-byki

w czasie od 15 grudnia do 31 sierpnia jelenie-byki, daniela-rogacze

w czasie od 1 listopada do 31 sierpnia sarny-kozy w województwach pomorskim i poznańskim

w czasie od 1 stycznia do 15 maja w województwach zaś pozostałych

w czasie od 1 lutego do 20 kwietnia zajęce-szaraki w wojew. poznańskim i pomorskim

w czasie od 15 stycznia do 30 września w województwach zaś pozostałych

w czasie od 1 lutego do 30 września zajęce-bielaki w czasie od 15 lutego do 31 października

borsuki w czasie od 1 grudnia do 31 sierpnia wiewiórki w czasie od 1 marca do 31 października

głusze-koguty w czasie od 15 maja do 15-go marca cietrzewie koguty

w czasie od 1 czerwca do 15 sierpnia cietrzewie-kury w województwach: wileńskim, nowogrodzkim, białostockim, poleskim i wołyńskim

w czasie od 15 września do 15 sierpnia jarzabki w czasie od 1 lutego do 15 sierpnia

pardwy w czasie od 1 lutego do 15 sierpnia bażanty-koguty

w czasie od 1 lutego do 31 sierpnia kuropatwy w województwach: wileńskim, nowogrodzkim, białostockim, poleskim i wołyńskim

w czasie od 1 listopada do 31 sierpnia w województwach zaś pozostałych

w czasie od 1 grudnia do 31 sierpnia przepiórki w czasie od przylotu do 31 sierpnia

słonki w czasie od 15 maja do 15 sierpnia bataljony w czasie od 1 czerwca do 10 lipca

dzikie kaczory w czasie od 1 czerwca do 10 lipca

dzikie kaczki (samice i młode) oraz inne ptactwo wodne błotne w czasie od 1 marca do 10 lipca

dzikie łabędzie i dzikie gęsi

w czasie od 15 maja do 31 lipca dropie, dropie-kamionki (strepety) dzikie gołębie, drozdy, kwiczoły paszkoty w czasie od 1 lutego do 15 sierpnia ptaki krukowate i drapieżne z wyjątkiem jestrzębi-gołębiarzy krogulców, wron i srok

w czasie od 1 lutego do 15 sierpnia Art. 50. Przez cały rok wolno polować na wilki, wydry, kuny domowe (kamionki), techorze, gronostaje, łasice, króliki, jastrzębie-gołębiarze, krogulce, sroki i wrony oraz podbierać jaja, wybierać pisklety, i niszczyć gniazda wymienionych ptaków.

Zwierzęta wymienione w ustępie poprzednim może zabić i chwycić każdy na własnym gruncie w obrębie swojej zagrody i w bezpośrednim jej sąsiedztwie aż do stu metrów odległości od zabudowań.

Art. 51. Rada Ministrów na wniosek Ministra Rolnictwa może wprowadzić w drodze rozporządzenia czas ochronny dla dzików.

Minister Rolnictwa może w drodze rozporządzenia na oznaczony w niem okres czasu na obszarze całego Państwa lub jego części:

- roszerzać czas ochronny dla zwierząt wymienionych w art. 49,
- zabraniać całkowicie polowania na niektóre ze zwierząt wymienionych w art. 49,
- zezwalać na polowanie na zwierzęta wymienione w art. 48 z wyjątkiem żubra i bebra,
- zezwalać na używanie środków zakaźnych artykułem 41 w celu zwalczania zwierząt wymienionych w art. 50,
- wprowadzać czas ochronny dla niedźwiedzi, rysi i żbików, lisów, kun leśnych (łumaków), norek i orłów.

Nadto Minister Rolnictwa może:

- w drodze rozporządzenia wprowadzać czas ochronny dla zwierząt uznanych na podstawie ustępu ostatniego art. 1 za zwierzęta łowne,
- zezwalać na odstrzał zwierząt wymienionych w art. 49 albo ich łowienie środkami nieraniąciami w każdym czasie dla celów naukowych lub hodowlanych.

Uprawnienia zawarte w punktach a), d) i e) ustępu drugiego oraz w odniesieniu do sarn-kóz uprawnienie zawarte w punkcie c) tegoż ustępu Minister Rolnictwa może w drodze rozporządzenia przekazywać wojewodom.

Art. 52. Wojewoda ogłasza corocznie w grudniu w dzienniku urzędowym wykaz czasów ochronnych obowiązujących w roku następnym.

Art. 53. Po upływie dziesięciu dni od rozpoczęcia czasu ochronnego sprzedawanie, kupowanie, przenożenie i przenoszenie objętej ochroną zwierzyny oraz świeżych skór tej zwierzyny, jak również podawanie takiej zwierzyny w jadłodajniach jest wzbronione.

Wyjątkowo można przewozić lub przynieść zwierzynę ze zwierzynców i bażantarni, jeżeli się ma pisemne zaświadczenie ich właściciela, że zwierzyna stamtąd pochodzi i w zaświadczeniu wskazano miejsce jej przeznaczenia.

5. O wprowadzaniu nowych gatunków zwierzyny. Art. 54. Wprowadzenie w celu hodowli nowych gatunków zwierzyny wymaga zezwolenia Ministra Rolnictwa.

Rozdział IV.

O wynagradzaniu szkód łowieckich i o ochronie od tych szkód.

1. O wynagradzaniu szkód wyrządzanych przez zwierzynę i szkód czynionych podczas polowania.

Art. 55. Szkody wyrządzane w uprawach i pólach rolnych przez dziki, jelenie, daniela i sarny, obowiązany jest wynagradzać właściciel obwodu łowieckiego, w którym zwierzyna wyrządzająca szkodę ma

w wypadku wymierzenia jej za przekroczenia przewidziane w art. 75 — dni trzech, w art. 76 — dwu tygodni, w artykułach 77 do 80 trzech tygodni.

W wypadku wymierzenia grzywny za przekroczenia przewidziane w art. 78 zamiana grzywny na areszt nastąpi zgodnie z przepisami zawartymi w ustawach karnych.

Art. 83. Obok kary wymierzonej za przekroczenia przewidziane w art. 77—79 — należy orzec konfiskatę broni, zapomocą której dokonano przekroczenia, oraz zabronionych rozporządzeniem niniejszym narzędzi łowieckich bez względu na to, czy są one własnością skazanego czy też innej osoby.

Przepis ustępu pierwszego nie ma zastosowania do broni myśliwskiej, której właściciel posiada kartę łowiecką i pozwolenie na broń. Broń ta będzie konfiskowana jedynie w razie przekroczenia przewidzianego w punkcie trzecim art. 77 oraz w art. 78 i 79.

Art. 84. Zwierzyna zabita lub złowiona bezprawnie w cudzym obwodzie łowieckim należy do właściciela lub dzierżawcy polowania, o ile nie ma zastosowania art. 80.

Niezależnie od tego właścicielowi lub dzierżawcy polowania za zwierzę bezprawnie zabite służy odszkodowanie równające się trzykrotnej wartości zabitego zwierzęcia.

Zwierzyna zabita lub złowiona bezprawnie na gruntach nie wchodzących w skład obwodu łowieckiego ulega konfiskacie na rzecz zakładów dobroczynnych.

Art. 85. Jeżeli jeden z czynów karalnych, przewidzianych w rozporządzeniu niniejszem, podpadnie pod surowszy przepis innych ustaw, należy według tych ustaw karę wymierzyć.

Art. 86. Do orzekania o czynach karalnych, przewidzianych w rozporządzeniu niniejszem, z wyjątkiem czynów przewidzianych w art. 78, powołany jest starosta.

Ukarany orzeczeniem starosty może w ciągu dni siedmiu od dnia doręczenia orzeczenia wnieść do starosty żądanie przekazania sprawy właściwemu sądowi powiatowemu (pokoju), który rozstrzyga według przepisów obowiązujących w pierwszej instancji sądowej.

Wyrok sądu okręgowego wydany w drugiej instancji jest prawomocny.

Na obszarze mocy obowiązującej ustawy o postępowaniu karnem z 1877 r. stosuje się przepisy o wydawaniu policyjnych zarządzeń karnych.

Art. 87. Do orzekania o czynach przewidzianych w artykule 78 powołane są sądy powiatowe (pokoju).

Art. 88. Na obszarze mocy obowiązującej ustawy o postępowaniu karnem z 1873 r. można wnieść odwołanie niezależnie od przepisu paragrafu 464 p. k.

Na obszarze mocy obowiązującej kodeksu karnego z 1871 r. zamiast aresztu powyżej sześciu tygodni orzeka się więzienie.

Rozdział VII.

Postanowienia końcowe.

Art. 89. W wypadkach, gdy obwody łowieckie (okręgi) utworzone zostały na podstawie dotychczasowych przepisów, uważane będą za utworzone zgodnie z rozporządzeniem niniejszem do dnia 1 marca 1928 r. lub jeżeli zostały wypuszczone w dzierżawę — do chwili wygaśnięcia umów dzierżawnych.

Art. 90. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Rolnictwa, co zaś do orzecznictwa karnego — Ministrowi Sprawiedliwości i Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

O ile rozporządzenia wykonawcze dotyczyć będą zakresu działania innych ministrów, rozporządzenia te wydawane będą w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 91. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, z wyjątkiem województwa śląskiego, w czternaście dni po ogłoszeniu.

Jednocześnie z tym uchylone zostają na obszarze oznaczonym w ustępie pierwszym wszystkie przepisy w przedmiocie objętym rozporządzeniem niniejszem, a w szczególności:

Artykuły 321—337, artykuł 338 w części dotyczącej zwierzyny, artykuły 339—374, 376—406, 407 w części dotyczącej zwierzyny, 409—418 ustawy o gospodarstwie wiejskiem (Zb. Pr. Ces. ros. tom XII. cz. 2),

rozporządzenie Komisarza Generalnego Ziem Wschodnich z dn. 2 marca 1920 r. o polowaniu (Dz. Urz. Z. C. Z. W. Nr. 20/64 poz. 532),

ustawa łowiecka z dnia 15 lipca 1907 r. (Zb. Ust. Prusk. str. 207),

ustawa łowiecka z dn. 13 lipca 1909 r. dla Królestwa Galicji i Lodomerji z Wielkim Księstwem Krakowskiem (Dz. Ust. Kraj. z 1910 r. cz. II. Nr. 2),

ustawa łowiecka z dn. 19/25 marca 1883 r. (Zb. Ust. Król. Węg. z 1883 r. poz. XX),

artykuły 247—251 i cz. 2 i 3 art. 623 kod. kar. z 1903 r. oraz cz. 1 art. 623 kod. kar. z 1903 r. o ile dotyczy polowania,

artykuły 292—295 i 368 p. 10 kod. kar. z 1871 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: I. Mościcki.

Ogłaszając powyższe rozp. Prezydenta o prawie łowieckim z 3 XII. 27. Dz. Ust. R. P. Nr. 110 poz. 934 zwracam uwagę na postanowienie art. 12 według którego muszą obwody łowieckie być zarejestrowane o ile na nich po 1. III. 28 ma być prawo polowania nadal wykonywane.

Za utworzone obwody łowieckie bez rejestracji zgodnie z powyższem rozporządzeniem uważa się te obwody, które są wydzielone i to do czasu wygaśnięcia kontraktów polowania.

Natomiast polowania na terenach własnych niewydzielonych muszą być przed 1. III. 28 zarejestrowane o ile ich właściciel zamierza nadal korzystać z prawa polowania.

Do wniosku o rejestrację obwodu polowania należy dołączyć znaczek stemplowy we wysokości 3 zł i szkic terenów na których ma być wykonywane prawo polowania. Wniosek musi zawierać dane co do wielkości obwodu łowieckiego w hektarach i nazwy graniczących przyległych terenów.

Prawdziwość danych winna być poświadczona przez naczelnika gminy wgl. obszaru dworskiego podmiotu i pieczęcią.

Krotoszyn, dnia 16 lutego 1928 r.
Pleszew,

p. o. Starosty: Skalski.
Starosta: Dr. Wiczorek.

Dział nieurzędowy.

Wioski Kościuszkowskie.

W dniu 29 stycznia pod przewodnictwem wiceprezesa TWK., p. Stefana Boguszewskiego odbyło się nadzwyczajne zebranie ogólne w celu ustalenia władz TWK. Poprzednie bowiem władze w lipcu 1927 r. z p. Sewerynem Ludkiewiczem na czele obrane były prowizorycznie tylko, ażeby organizującym się po województwach Komitetom TWK., dać możność przez delegatów swoich wpłynąć na ukształtowanie się Rady Nadzorczej i Zarządu. — Ludkiewicz, po objęciu prezesury Państwowego Banku Rolnego dla braku czasu już w październiku złożył był swoją godność w TWK.

Na zebraniu licznie były reprezentowane organizacje wojskowe, które jedne z pierwszych przystąpiły do TWK. Dużym sentymentem otaczają one TWK., gdyż — jak wiadomo — Sejm w 1919 r. uchwalając stworzenie państwowej fundacji Wiosek Kościuszkowskich pierwszeństwo dał sierotom po wojskowych i po urzędnikach państwowych i komunalnych, którzy giną na posterunku swej pracy.

Oprócz p. Ludkiewicza z prezydium TWK. ustąpili jeszcze pani wicepremierowa Bartłowa i pan Jan Domirski z Pomorza, zbytnio przeciążeni innemi już społecznymi pracami.

Prezesem Towarzystwa obrany został General Sosnkowski dawny prezes T-wa Gniazd Sierocych, któremu sprawa Wiosek Kościuszkowskich ma dużo do zawdzięczenia.

W Radzie Nadzorczej miejsca ustępujących zajęli General Szpakowski i Dr. Józef Laskowski, zasłużeni przyjaciele sprawy. PP. Stefan Boguszewski, Dr. Juljusz Trzcziński, były minister z Poznańskiego, poseł Arciszewski i inż. Tomasz Wojski obrani zostali ponownie.

Ponadto Ogólne Zebranie uchwaliło, ażeby Wojewódzkie Komitety TWK. wydelegowały do Centralnej Rady Nadzorczej po jednym swoim przedstawicielu.

Do zarządu ponownie zostali obrani: pp. Kazimierz Jeżewski, Aleksander Jaworski, Tadeusz Gawlikowski, Antoni Jacuński z Pomorza, i nowy członek major Bobrowski, prezes T-wa Opieki nad dziećmi po wojskowych i inwalidach.

Główna dzisiaj praca w TWK., to wytężona propaganda, aby dla myśli tworzenia wzorowych Wiosek sierocych po województwach, jako żywych pomników dla Kościuszki, pozyskać związki komunalne, organizacje społeczne i osoby prywatne.

Komitety Wojewódzkie łatwiej będą mogły dotrzeć do przedstawicieli sejmików, miast i miasteczek z namową, aby związki komunalne w ramach TWK, fundowały gniazda dla swoich sierot.

Pomorski Komitet TWK. na czele swym ma Wojewodzinę Młodzianowską. Starostę Krajowego D-ra Wybickiego i inspektora Okr. Szkolnego p. Swiderskiego Poznański Komitet -- Wojewodę Bnińskiego, Starostę Krajowego D-ra Bęgale i Rektora uniwersytetu D-ra Grochmalickiego. Wolyński Komitet -- Wojewodę Mecha, naczelnika Wydziału Wojewódzkiego Sleszyńskiego, wicewojewodę Gintowta i innych. — Na czele tworzących się Komitetów w Krakowie i Lublinie stanęli również pp. Wojewodowie.

Przedstawiciel Rządu na Ogólnem Zebraniu TWK. ponownie złożył oświadczenie, że Rząd zdecydowany jest utworzyć jedną Wioskę sierocą tytułem próby a jeśli życie wykaże, że ten sposób opieki nad sierotami okaże się w praktyce tak dobry, jak duże przekonanie wzbudzają projekty, to Rząd dopomoże do tworzenia więcej Wiosek po województwach.

W końcu zebrania rozlosowane zostały między poszczególne D. O. K. prawa do natychmiastowego oddania pod opiekę TWK. dwóch sierot, a to z racji, że drobnymi składkami pp. wojskowi złożyli już kapitał na stworzenie dwóch łózek wieczystych. Los padł na D. O. K., które najwięcej przysłało ofiar: D. O. K. Nr. III. i D. O. K. IX. przysłał swoich pupilów.

Również Wielkopolskie Towarzystwo Kółek Rolniczych nadesłało pod opiekę TWK. jedno dziecko, gdyż cały swój dziesięciotysięczny udział już wniosło.

Obwieszczenie!

W naszym rejestrze spółdzielni przy firmie „Spółdzielnia Osadnicza robotników w Krotoszynie, spółdzielnia zapisana z ograniczoną poręką“ zapisano dziś, że na zasadzie uchwały Rady Nadzorczej z dnia 28/5. 1926 zwolniono członków zarządu Jana Ratajca z Osieczy i Feliksa Drodzę z Krotoszyna a wybrano na członków zarządu Franciszka Chudzińskiego, kowala i Józefa Nawaka, woźnego pocztowego, obu z Krotoszyna.

Krotoszyn, dnia 25 kwietnia 1927 r.

Sąd Powiatowy.

Gmina Lutogniew

w powiecie krotoszyńskim

ogłasza

konkurs

na wymiatanie przewodów kominowych w Lutogniewie i Wróżewach

Oferty zgłaszać mogą li tylko mistrze kominarskie, którzy są koncesjonowani, do dnia 3 marca do godz. 12 w południe. Otwarcie tychże nastąpi tego samego dnia popołudniu o godz. 15. Nadmieniamy, iż każdy właściciel domu zawiera osobiście umowę z kominiarzem.

Machowski, sołtys.

Polecamy na dogodnych warunkach i po przystępnych cenach:

dachówkę cementową

zaprowadzoną od przeszło 25 lat,

rury cementowe

wszelkich rozmiarów

plyty chodnikowe

wyloty do dren

Xrotoszyńska Fabryka dachówek, cegieł

i wyrobów cementowych

T. z o. p.

Telefon nr. 99 — — — — — Telefon nr. 99

WĘGIEL

opałowy, przemysłowy, kuzienny i koks z kopalni: „Król“, Bielszowice i „Knurów“ koncernu „Skarboferme“ (dawn. Königgrube, Rheinbaben i „Knurów“) dostarcza wagonowo

„PETOW“

Polskie Towarzystwo Węglowe Sp. z o. p.

telefon 321 Bydgoszcz ul. Gdańska 25

przypuszczalnie swoją ostoję, lub dzierżawca, jeżeli polowanie w obwodzie łowieckim jest wypuszczone w dzierżawę.

Jeżeli zwierzyzna wyrządzająca szkodę ma przypuszczalnie swoją ostoję w kilku obwodach łowieckich, właściciele (dzierżawcy) tych obwodów odpowiadają solidarnie.

Art. 56. Jeżeli zwierzęta wymienione w artykule poprzednim wyrządzające szkodę w uprawach i płonach rolnych mają swoją ostoję na gruntach nie wchodzących do obwodu łowieckiego, obowiązek wynagrodzenia szkody ciąży na właścicielach tych gruntów na zasadach art. 5b.

Art. 57. Uprawniony do polowania ma obowiązek wynagradzania szkód uczynionych przy wykonywaniu polowania przez niego samego, przez jego gości, służbę i najemników.

Art. 58. Jeżeli poszkodowany chce wynagrodzenia szkody dochodzić, winien w ciągu dni trzech po jej dostrzeżeniu żądać wynagrodzenia zgłosić obowiązującemu do wynagrodzenia oraz wójtowi (naczelnikowi, sołtysowi) gminy, w której granicach leży grunt z wyrządzoną w uprawach i płonach rolnych szkodą.

Art. 59. Wójt, otrzymawszy zgłoszenie, powinien przed upływem następujących trzech dni wdrożyć postępowanie ugodowe, wzywając strony do urzędu gminnego na dzień następny i składając je do zawarcia ugody. Jeżeli ugoda w dniu tym lub w ciągu dalszych trzech dni zawarta nie zostanie, wójt stwierdzi bezskuteczność postępowania ugodowego i przekaże sprawę natychmiast przewodniczącemu sądu rozjemczego do spraw o wynagradzanie szkód łowieckich.

Art. 60. Sąd rozjemczy do spraw o wynagradzanie szkód łowieckich składa się z przewodniczącego oraz z dwóch członków wybranych po jednym przez każdą stronę.

Przewodniczącego sądu rozjemczego oraz niezbędną ilość zastępców przewodniczącego w miarę potrzeby dla każdej gminy mianuje na lat trzy starosta na wniosek Wydziału Powiatowego. Przewodniczący sądu rozjemczego i jego zastępcy winni być zaprzysiężeni przez starostę według roty przewidzianej w przepisach obowiązujących dla sędziów.

Zastępcy pełnią obowiązki przewodniczącego kolejno, gdy przewodniczący z ważnych przyczyn obowiązków swoich wykonywać nie może.

Art. 61. Po otrzymaniu sprawy o wynagrodzenie szkody łowieckiej przewodniczący sądu rozjemczego wzywa obie strony do wyznaczenia w ciągu dni trzech po jednym przedstawicieli i zawiadamia zarazem o miejscu i czasie pierwszego zebrania sądu rozjemczego.

Jeżeli strona nie wyznaczy przedstawiciela lub ten się nie zgłosi, wyznaczy go przewodniczący.

Art. 62. Sąd rozjemczy niezwłocznie po pierwszym zebraniu się przeprowadzi zbadanie szkody na miejscu.

O czasie badania przewodniczący zawiadomi stronę tak wcześniej, aby mogły być przy badaniu obecne.

Art. 63. Sąd rozjemczy przed wydaniem orzeczenia skłania do zawarcia ugody, jeżeli zaś ugoda nie nastąpi, orzeka według sumienia o istnieniu i rozmiarach szkody oraz o wysokości należnego wynagrodzenia. Sąd rozjemczy może przesłuchiwać świadków i biegłych bez przysięgi.

Gdy sąd rozjemczy uzna, iż przed nadejściem pory zbioru plonów nie można określić wysokości wynagrodzenia lub gdy którakolwiek ze stron domaga się będzie ustalenia tej wysokości dopiero z nadejściem pory powyższej, orzeczenie zapada jedynie co do istnienia i rozmiarów szkody, co zaś do wysoko-

ści szkody i należnego wynagrodzenia zostaje odłożone do nadejścia pory zbioru i plonów.

Art. 64. Przewodniczący sądu rozjemczego lub jego czynny w sprawie zastępca nie może pozostawać do stron lub ich przedstawicieli w stosunku pokrewieństwa lub powinowactwa aż do czwartego stopnia włącznie, przelóżństwa lub zależności, albo też być spółnikiem przedsiębiorstwa lub gospodarstwa prywatnego jednej ze stron. Przewodniczący lub jego czynny w sprawie zastępca obowiązany jest z urzędu baczyć, czy przeszkoda powyższa nie zachodzi i w razie jej dostrzeżenia oddać przewodnictwo następnemu z kolei zastępcy, co do którego przeszkoda nie zachodzi.

Jeżeli przewodniczący lub jego czynny w sprawie zastępca z powodu przeszkody powyższej sam się nie wyłącza, może być wyłączony przez stronę.

Art. 65. Orzeczenie sądu rozjemczego zawierać będzie postanowienie o kosztach postępowania.

Do kosztów postępowania wliczać można jedynie wydatki gotówką poczynione przez przewodniczącego na powiadamianie stron, na przejazd do miejsca szkody i na materiały piśmienne oraz poczynione przez sąd na opłacenie biegłych, jeżeli sąd ich wzywał.

Art. 66. Jeżeli sąd rozjemczy nie stwierdzi szkody i wynagrodzenia nie przyzna, koszty postępowania poniesie strona domagająca się wynagrodzenia szkody.

Jeżeli sąd rozjemczy przyzna wynagrodzenie wyższe od danego w postępowaniu ugodowym, koszty postępowania poniesie strona obowiązana do wynagrodzenia.

Jeżeli sąd rozjemczy przyzna wynagrodzenie równe lub mniejsze od danego w postępowaniu ugodowym, koszty postępowania poniesie strona uprawniona do wynagrodzenia lub strona obie wedle orzeczenia sądu zależnie od okoliczności sprawy.

Jeżeli na skutek wezwania sądu strony zawarą ugodę na rozprawie, koszty postępowania poniosą po połowie.

Art. 67. Orzeczenie sądu rozjemczego zapada większością głosów. W orzeczeniu należy podać imiona i nazwiska składu orzekającego, imiona i nazwiska stron, żądania i dowody stron, rozstrzygnięcie sprawy i powody, które mi sąd się kierował. Orzeczenie ma być podpisane przez wszystkich członków sądu.

Jeżeli który z członków sądu odmówi swego podpisu, wtedy pozostali czynią o tem wzmiankę na orzeczeniu, które będzie miało taką moc, jak gdyby zostało podpisane przez wszystkich.

Orzeczenie sądu rozjemczego winno być doręczone stronom w ciągu dni trzech od dnia jego wydania.

Strona obowiązana do wynagrodzenia szkody winna w ciągu dni siedmiu od dnia doręczenia orzeczenia wypłacić poszkodowanemu lub złożyć w urzędzie gminnym zasądzoną sumę wynagrodzenia szkody oraz w tymże terminie uiścić zasądzoną sumę kosztów postępowania.

Orzeczenie sądu rozjemczego ulega wykonaniu w drodze sądowej w trybie przymusowego wykonania aktów (stanowi tytuł egzekucyjny dla sądów).

Art. 68. Od orzeczenia sądu rozjemczego służy stronie odwołanie do sądu okręgowego jedynie w tym wypadku, gdy naruszone zostały przewidziane w artykułach 61—67 przepisy o postępowaniu. Odwołanie wnieść należy w ciągu dni siedmiu od dnia doręczenia orzeczenia sądu rozjemczego.

Art. 69. Jeżeli w ciągu dni czternastu od dnia zamknięcia bezskutecznego postępowania ugodowego przed wójtem gminy sąd rozjemczy nie wyda orzeczenia, stronie poszkodowanej służy prawo udania się na zwykłą drogę sądową.

2. O ochronie od szkód wyrządzonych przez zwierzyne.

Art. 70. Każdy może zabezpieczać swe grunty od wdzierania się zwierzyny czyniącej szkodę w uprawach i płonach rolnych, urządzenia jednak poczynione w tym celu na jego gruncie nie mają służyć do chwytania tej zwierzyny.

W szczególności wolno każdemu odstraszać taką zwierzyne od swoich gruntów straszidłami, ogniami nocnymi i t. p. środkami.

Gdyby wskutek przewidzianej w artykule niniejszym ochrony od szkód zwierzę zraniło się lub zabiło, uprawniony do polowania nie będzie mógł żądać odszkodowania.

Art. 71. Uprawniony do polowania może grunty leżące w obrębie obwodu łowieckiego ochraniać od szkód czynionych przez zwierzyne, wymienioną w art. 55, zapomocą ogrodzeń i innych środków, jednak w ten tylko sposób, ażeby środki te nie przeszkadzały posiadaczom gruntów w prowadzeniu gospodarstwa.

Art. 72. Jeżeli szkody wyrządzone przez wilki lub dziki przybierają poważne rozmiary, a właściciel lub dzierżawca polowania na obszarze, na którym zwierzyna ta ma swoją ostoję, nie przedsięwzięje skutecznych środków celem zapobieżenia szkodom, wojewoda może na skutek podania osób poszkodowanych lub z urzędu zarządzić obławę na koszt właściciela lub dzierżawcy polowania w celu przetrzebień zwierzną powyższych. Osoby wykonywające obławę nie mogą zabijać zwierząt innych.

Osoby, które złożyły podanie o zarządzenie obławy, obowiązane są dostarczyć bezpłatnie naganiaczy.

Rozdział V.

O władzach i postępowaniu.

Art. 73. Opieka nad łowiectwem i nadzór nad przestrzeganiem przepisów rozporządzenia niniejszego i rozporządzeń na jego podstawie wydanych należą do Ministra Rolnictwa, na obszarze województwa do wojewody i na obszarze powiatu do starosty.

Przez wyraz „starosta” rozumieć należy powiatową władzę administracji ogólnej, a przez wyraz „wojewoda” — wojewódzką władzę administracji ogólnej.

Funkcjonariusze państwowi obowiązani są powiadamiać niezwłocznie miejscowego starostę lub najbliższy posterunek policji o dostreżonych przez siebie w czasie pełnienia swych obowiązków przekroczenia przepisów rozporządzenia niniejszego i rozporządzeń na jego podstawie wydanych.

Art. 74. O ile postępowanie władz w artykule poprzednim wymienionych nie jest w rozporządzeniu niniejszem określone, stosować należy obowiązujące przepisy ogólne o postępowaniu władz administracyjnych.

Rozdział VI.

Postanowienia karne.

Art. 75. Grzywną do pięćdziesięciu złotych karany będzie :

1. kto nie okaże karty łowieckiej na żądanie osoby mającej nadzór nad przestrzeganiem przepisów o polowaniu,
2. kto wbrew postanowieniom rozporządzenia niniejszego poluje w odległości mniejszej niż sto metrów od cudzych zabudowań mieszkalnych lub kto poluje podczas nabożeństwa w niedzielę lub uroczyste święto w odległości mniejszej od

dwóch kilometrów od świątyni lub na cmentarzu,

3. kto ze strzelbą lub innymi narzędziami do łowienia zwierzyny bezprawnie chodzi po cudzych gruntach.

Art. 76. Grzywną do dwustu złotych lub aresztem do czterech tygodni albo obiema temi karami łącznie karany będzie :

1. kto wbrew postanowieniom rozporządzenia niniejszego poluje bez uzyskania karty łowieckiej,
2. kto wbrew postanowieniom rozporządzenia niniejszego poluje na gruntach niestanowiących obwodu łowieckiego,
3. kto poluje w cudzym obwodzie łowieckim bez zgody osoby uprawnionej do polowania,
4. kto wyda pisemne zezwolenie na polowanie w swoim obwodzie wbrew przepisowi ustępu drugiego art. 27,
5. kto poluje w czasie między zachodem a wschodem słońca wbrew postanowieniom art. 47,
6. kto poluje z chartami lub psami gończymi na obszarze mniejszym niż dwa tysiące hektarów,
7. kto poluje na przelotne ptactwo łowne na wybrzeżu morskiem w pasie kilometrowej szerokości,
8. kto podbiera jaja, wybiera pisklęta lub niszczy gniazda ptaków niewymienionych w art. 40.

Art. 77. Grzywną do pięciuset złotych oraz aresztem do sześciu tygodni karany będzie :

1. kto poluje na łosie lub jelenie wbrew postanowieniom art. 46 rozporządzenia niniejszego,
2. kto poluje sposobami niedozwolonemi wbrew postanowieniom rozporządzenia niniejszego,
3. kto poluje w czasie ochronnym wbrew postanowieniom rozporządzenia niniejszego,
4. kto przekroczenia wymienione w punktach 1, 3, 8 art. 76 popełnia zawodowo.

Art. 78. Kto wbrew postanowieniom rozporządzenia niniejszego poluje :

1. na żubra, karany będzie grzywną do pięciu tysięcy zł oraz aresztem do sześciu miesięcy.
2. na samicę łosia, na bobra lub kozicę, karany będzie grzywną do dwóch tysięcy pięciuset zł oraz aresztem do sześciu miesięcy.

Art. 79. Kto wbrew postanowieniom rozporządzenia niniejszego poluje :

1. na świstaka, karany będzie grzywną do tysiąca złotych oraz aresztem do sześciu tygodni.
2. na inne zwierzę, wymienione w art. 48, karany będzie grzywną do pięciuset zł oraz aresztem do sześciu tygodni.

Art. 80. Kto naruszy przepis art. 53 rozporządzenia niniejszego karany będzie grzywną do pięciuset złotych lub aresztem do sześciu tygodni, nadto zwierzyna lub świeże jej skóry ulegną konfiskacie na rzecz zakładów dobroczynnych.

Art. 81. W wypadku popełnienia przekroczeń wymienionych w artykułach 75—80 przez nieletnich do lat czternastu rodzice lub opiekunowie karani będą za niedozór grzywną do pięćdziesięciu zł.

Art. 82. Władza orzekająca oznaczy w orzeczeniu na wypadek niemożności ściągnięcia grzywny karę zastępczego aresztu według swego uznania z tem ograniczeniem, iż kara aresztu nie może przekraczać

Rozporządzenie
Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1927 r.
o prawie łowieckim.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. nr. 78 poz. 443) postanawiam co następuje:

Postanowienia wstępne.

Art. 1. W rozumieniu rozporządzenia niniejszego wyraz „zwierzyna“ oznacza dzikie zwierzęta łowne, któremi są:

- a) żubry, losie, jelenie, daniel, sarny, kozice, dziki, bobry, świstaki, zające, (szaraki i bielaki), króliki, wiewiórki, niedźwiedzie, rysie, żbiki, wilki, lisy, borsuki, kuny leśne (tumaki), kuny domowe (kamionki), tchórcze, gronostaje, łasice, wydry, norki;
- b) głuszcze, ciętrzewie, jarząbki, pardwy, kuropatwy, przepiórki, bażanty, dropie, dropie-kamionki, (strepety), zórawie, czarne bociany, czaple, słonki, dubelty, bekasy, bekasiki, kulony i kuliki, bataljony, derkacze, łyski, nurki, czajki, dzikie łabędzie, dzikie gęsi, dzikie kaczki oraz wszelkie inne ptactwo błotne i wodne, dzikie gołębie, drozdy, kwiczoły, paszkioty, jakoteż ptaki krukowate i drapieżne.

Ponadto Minister Rolnictwa może uznać w drodze rozporządzenia inne jeszcze gatunki zwierząt dzikich za zwierzęta łowne.

Art. 2. Przez „polowanie“ rozporządzenie niniejsze rozumie przywłaszczanie zwierzyny oraz jej części użytecznych i plodów, tropienie, ściganie, łowienie zwierzyny, strzelanie do niej i inne czynności podobne, zmierzające do jej przywłaszczenia.

Powyzsze czynności wykonywane w miejscach ogrodzonych, z których zwierzyna wyдостаć się nie może (zwierzyńcach) i bażantarniach nie są polowaniem w rozumieniu rozporządzenia niniejszego.

Art. 3. Hodowanie zwierzyny należy wyłącznie do właściciela polowania.

Rozdział I.

O polowaniu.

Art. 4. Polowanie związane jest z własnością gruntu i należy do właściciela gruntu.

Domniemywa się, że własność gruntu nie jest obciążona prawem polowania na rzecz innych osób. Kto twierdzi, że ma na cudzym gruncie prawo polowania w całości lub co do pewnych gatunków zwierzyny, albo z innymi ograniczeniami, winien jest twierdzenie swoje udowodnić.

Po wejściu w życie rozporządzenia niniejszego obciążenie własności gruntu prawem polowania nie może być ustanawiane, akty temu przeciwne są nieważne.

Art. 5. Właściciel gruntu może ciężące na jego własności prawo polowania wykupić za cenę równą iloczynowi z pomnożenia sumy średniego czystego dochodu rocznego z polowania przez liczbę dwadzieścia.

Jeżeli właściciel prawa polowania nie zgodzi się na wykup lub cenę wykupu, właściciel gruntu może żądać od właściwego Sądu ustalenia ceny wykupu oraz, po uiszczeniu tej ceny, zwolnienia gruntu od obciążającego go prawa polowania.

Rozdział II.

O użytkowaniu polowania.

Art. 6. Właściciel polowania może użytkować je samodzielnie, jeżeli obszar gruntu, na którym ma polowanie, jest niemniejszy od stu hektarów ciągłej powierzchni. Obszar taki po zarejestrowaniu go

przez właściwego starostę stanowi obwód łowiecki własny.

Obszary lasów państwowych, uznane przez zarząd lasów państwowych za odpowiadające wymaganiom ustępu pierwszego, stanowią obwody łowieckie własne Państwa.

Obwód łowiecki własny powstaje na czas nieoznaczony i istnieje tak długo, jak tego sobie życzy właściciel, a jeżeli polowanie zostało wypuszczone w dzierżawę — najkrócej do końca terminu dzierżawy.

Art. 7. Jeżeli obszar polowania nie stanowi obwodu łowieckiego własnego, właściciel tego polowania może użytkować je jedynie łącznie z właścicielami innych obszarów polowania na obszarze nie mniejszym od stu hektarów ciągłej powierzchni. Obszar taki po zarejestrowaniu go przez właściwego Starostę stanowi obwód łowiecki wspólny.

Art. 8. Obwód łowiecki wspólny winien być tworzony w ten sposób, ażeby obejmował cały obszar gminy po wyłączeniu obszarów obwodów łowieckich własnych, jeżeli nie zajdą wypadki przewidziane niżej.

Gdy obszar gminy po wyłączeniu obszarów obwodów łowieckich własnych zawiera conajmniej tysiąc hektarów ciągłej powierzchni, można w obrębie tej gminy utworzyć kilka obwodów łowieckich wspólnych, z których każdy winien mieć conajmniej pięćset hektarów ciągłej powierzchni.

Gdy obszar gminy po wyłączeniu obszarów obwodów łowieckich własnych nie stanowi ciągłej powierzchni, lecz składa się z kilku nieprzylegających do siebie obszarów z których każdy obejmuje conajmniej sto hektarów, z każdego z tych obszarów, może być utworzony osobny obwód łowiecki wspólny.

Gdy gmina składa się z pewnej liczby wsi (kolonii, zaścianków), to z wsi, które po wyłączeniu obszaru obwodów łowieckich własnych mają conajmniej po dwieście pięćdziesiąt hektarów ciągłej powierzchni, mogą być tworzone osobne obwody łowieckie wspólne.

W wypadkach przewidzianego wyżej tworzenia kilku obwodów łowieckich wspólnych w obrębie jednej gminy należy je tworzyć w ten sposób, ażeby obszary tych obwodów łącznie obejmowały cały obszar gminy po wyłączeniu obszarów obwodów łowieckich własnych.

Art. 9. Obwód łowiecki wspólny może być utworzony z obszarów kilku gmin po wyłączeniu obszarów obwodów łowieckich własnych, jeżeli za utworzeniem takiego obwodu wypowiedzą się w każdej z nich właściciele gruntów, stanowiących więcej niż połowę obszaru.

Art. 10. Właściciel polowania, które ze względu na swoje położenie nie może być włączone do obwodu łowieckiego wspólnego w tej samej gminie i nie odpowiada warunkom utworzenia obwodu łowieckiego własnego, może swoje polowanie przyłączyć do obwodu łowieckiego wspólnego innej gminy, z którym tworzy ono obszar ciągłej powierzchni, lub wypuścić je w dzierżawę właścicielowi przylegającego obwodu łowieckiego własnego, albo też wziąć w dzierżawę przylegający obwód łowiecki własny i użytkować swoje polowanie łącznie z polowaniem w tym obwodzie.

Art. 11. Wody publiczne, drogi publiczne lądowe i wodne oraz tory kolejowe, jak również cudze drogi prywatne, na których właściciel gruntów drogą przedzielonych ma służebność przechodu, nie stanowią przerwy w ciągłości powierzchni, obszaru ich jednak nie wlicza się do obszaru tworzonego obwodu łowieckiego i nie mogą one stanowić osobnych obwodów łowieckich.

Art. 12. Obwód łowiecki powstaje po upływie miesiąca od dnia zgłoszenia go przez właściciela lub właścicieli gruntów w jego skład wchodzących do

właściwego starosty. Starosta w ciągu miesiąca odmówi zarejestrowania, jeżeli zgłoszenie nie odpowiada przepisom artykułów 6—11. Przepis ten nie dotyczy obwodów łowieckich własnych Państwa, utworzonych z obszarów lasów państwowych (ustęp drugi art. 6).

Jeżeli zarejestrowany obwód łowiecki z jakikolwiek powodów przestanie odpowiadać warunkom wymienionym w artykułach 6—11, starosta poweźmie decyzję o zniesieniu obwodu.

Art. 13. Jeżeli utworzeniu wspólnego obwodu łowieckiego (art. 7 i 8) sprzeciwiają się właściciele gruntów stanowiących mniej niż połowę obszaru niezbędnego do utworzenia obwodu to wniosek właścicieli gruntów stanowiących więcej niż połowę tego obszaru obwód wspólny będzie utworzony.

Przewidziane w ustępie pierwszym wnioszek wyrażony być ma w zgłoszeniu wspólnego obwodu łowieckiego ze szczegółowym wymienieniem gruntów i ich właścicieli, którzy należąć będą do spółki łowieckiej obwodu (art. 14), oraz ze wskazaniem gruntów, których właściciele sprzeciwiają się utworzeniu wspólnego obwodu łowieckiego.

Art. 14. Właściciele gruntów objętych wspólnym obwodem łowieckim stanowią spółkę łowiecką, która posiada osobowość prawną.

Spółka działa na podstawie statutu nadanego jej przez starostę jednocześnie z zarejestrowaniem obwodu łowieckiego według wzoru ustalonego rozporządzeniem Ministra Rolnictwa, wydanem w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 15. Zgłoszenie obwodu łowieckiego ma być dokonywane za pośrednictwem zarządu gminy, który stwierdzi, czy wiadomości podane w zgłoszeniu są zgodne z rzeczywistością oraz zaświadczy tożsamość osób podpisanych. Zgłoszenie to sprawdzona i zaświadczone zarząd gminy przesyła staroście.

Art. 16. Jeżeli obwód łowiecki obejmuje grunty znajdujące się w granicach nie jednej gminy, zgłoszenie następuje za pośrednictwem zarządu każdej gminy, w której leży część zgłaszanego obwodu.

Jeżeli obwód łowiecki obejmuje grunty znajdujące się w granicach nie jednego powiatu, obwód ma być zgłoszony do wszystkich właściwych starostów, zarejestrowany zaś przez starostę tego powiatu, w którym leży największa część zgłaszanego obwodu.

Art. 17. Obwód łowiecki wspólny może być utworzony na czas nie krótszy od lat sześciu, po wypuszczeniu go zaś w dzierżawę istnieje co najmniej do końca terminu dzierżawy. Zarząd spółki łowieckiej obwodu pełni swe obowiązki w ciągu lat sześciu, poczem, o ile obwód łowiecki wspólny i jego spółka nadal mają istnieć, wybrany będzie nowy zarząd.

Art. 18. Polowanie może być wypuszczone w dzierżawę na czas nie krótszy od lat sześciu. Umowa zawarta na czas krótszy jest nieważna.

Art. 19. Przy wyborach zarządu i rozstrzygnięciu innych spraw spółki na walnych zgromadzeniach spółnicy posiadają ilość głosów zależną od obszaru ich posiadłości w ten sposób, że obszar do dwóch hektarów uprawnia do jednego głosu i każde następne pełne dwa hektary uprawniają do jednego głosu więcej, żaden jednak spółnik nie może posiadać głosów więcej niż o jeden mniej od pozostałej liczby głosów.

Art. 20. Spółka łowiecka może użytkować polowanie w obwodzie łowieckim wspólnym jedynie przez wypuszczenie polowania w dzierżawę.

Podział dochodu spółki skutecznica corocznie zarząd stosownie do obszaru gruntu należącego do poszczególnych spółników.

Przeznaczenie części dochodu na cele ochrony łowiectwa, w szczególności na utrzymanie straży łowieckiej (art. 22), jak również na cele hodowlane należy do zakresu działania walnego zgromadzenia członków spółki i następuje w drodze uchwały powziętej zwykłą większością głosów. Przeznaczenie dochodu na inny cel wymaga zgody wszystkich członków spółki

Art. 21. Do zakresu działania walnego zgromadzenia członków spółki należy również powzięcie uchwały co do zniesienia obwodu i rozwiązania spółki po upływie lat sześciu od ich utworzenia, jeżeli były utworzone na czas dłuższy.

Art. 22. Właściciele obwodów łowieckich własnych, spółki łowieckie obwodów łowieckich wspólnych i dzierżawcy polowania mogą na swój koszt ustanawiać straż łowiecką.

Strażnikami łowieckimi mogą być osoby pełnoletnie, własnowolne, będące obywatelami polskimi, nie karane za zbrodnie, występki pochodzące z chęci zysku, ani też za przekroczenia przewidziane w artykułach 77—80 rozporządzenia niniejszego i które czynią zadość warunkom potrzebnym do uzyskania pozwolenia na broń.

Art. 23. Strażnik łowiecki winien być zatwierdzony i zaprzysiężony przez starostę według przepisanej roty.

Po zaprzysiężeniu strażnik łowiecki otrzymuje stosowne zaświadczenie i oznakę, którą winien nosić przy pełnieniu obowiązków.

Rotę przysięgi oraz wzór oznaki ustali rozporządzenie Ministra Rolnictwa, wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Jeżeli strażnik łowiecki przestanie odpowiadać warunkom przewidzianym w artykule 22, starosta pozbawi go uprawnień strażnika łowieckiego oraz zarządzi odebranie wydanego zaświadczenia i oznaki.

Art. 24. Strażnik łowiecki obowiązany jest czuwać nad przestrzeganiem przepisów rozporządzenia niniejszego o ochronie łowiectwa i donosić władzy o wszelkich dostrzeżonych naruszeniach.

Strażnik łowiecki pełniąc służbę, może:

- żądać od osób spotkanych w obwodzie łowieckim z bronią palną, narzędziami łowieckimi lub zwierzyną okazania karty łowieckiej, a jeżeli polują, również pisemnej zgody właściciela lub dzierżawcy polowania;
- odbierać za pokwitowaniem broń palną, inne narzędzia łowieckie i zwierzynę osobom spotkany w obwodzie łowieckim, a nie posiadającym karty łowieckiej, oraz osobom polującym w obwodzie bez posiadania pisemnej zgody właściciela lub dzierżawcy polowania;
- zatrzymywać i przekazywać właściwej władzy osoby, których tożsamości i miejsca zamieszkania nie może ustalić, a które zastał w powierzonym jego pieczy obwodzie łowieckim na popełnianiu jednego z przekroczeń przewidzianych w artykułach 75—79 rozporządzenia niniejszego lub które spotkał w obwodzie z bronią palną, innymi narzędziami łowieckimi albo ze zwierzyną, a osoby te posiadania tych przedmiotów usprawiedliwić nie mogą.

Strażnik łowiecki obowiązany jest odebrać broń i narzędzia łowieckie wraz z doniesieniem karzem doręczycy w ciągu dwudziestu czterech godzin najbliższemu posterunkowi policji, zwierzynę zaś oddać właścicielowi lub dzierżawcy polowania.